

Niin kaukana omasta maasta,
Vanha ystävä mitä etsitkään.
Tää umpeen kasvanut polku ei sua kaipaa,
Ikihongat uhkaavina tuijjottaa.
Myrskyt ne teki tehtävänsä,
Ajat sitten sä varmaan huomaat sen.
Ei hirttä hirren päälle voinut jättää,
Sota jonka luonto kesti kärsien.

Wooo-ooo-oo... woo-oo-oo...
Silti hymyillen kävelet halki näiden metsien,
Jotain tiedät mitä minä en.
Kuvat joita muistoissasi kannat hellien,
Ne peittää sulta karun totuuden.

Ei tää taivas oookkaan sulle vieras,
Turhaan puolestasi pelkäsin.
Viimeisen kerran katsot taakses,
Silmät loistaen kasvoin iloisin.

Wooo-ooo-oo... woo-oo-oo...
Silti hymyillen kävelet halki näiden metsien,
Jotain tiedät mitä minä en.
Kuvat joita muistoissasi kannat hellien,
Ne peittää sulta karun totuuden.

Ystäväni meni kiven kanton,
Katosi ilmaan mukaan puhurin.
Ainakin tiesi mitä tahtoi,
Minä mietin mitä itse tekisin.

Wooo-ooo-oo... woo-oo-oo...
Silti hymyillen kävelet halki näiden metsien,
Jotain tiedät mitä minä en.
Kuvat joita muistoissasi kannat hellien,
Ne peittää sulta karun totuuden.